

Pimeäkoirat

Minä en ole koskaan uskonut yliluonnollisiin asioihin. Tietty se on ihan ymmärrettävää; kuka nyt tekniikan ja realismin maallistuneella 2018-luvulla uskoisikaan? Silti, näinä päivinä kun lumi on alkanut sulaa, linnut laulaa ja kevät tehdä kaikin muinkin tavoin tuloaan, on minun ollut pakko hieman kyseenalaistaa periaatteitani...

Muistan sen päivän edelleen. No okei, aika vaikeaahan sellaista olisi unohtaakaan. Se oli viime talvinen joululoma, mutta vuosi oli jo vaihtunut, joten elimme tammikuuta. Minä asuin siihen aikaan – okei, typerästi sanottu, asun edelleen – vanhalla, suoraan keskiajalle jämähtäneellä maatilalla, kaukana kaikesta. Asuin siellä perheeni kanssa, johon tarkemmin sanottuna kuuluivat minä, minun äitini ja minun isäni. Olin ainut lapsi, mikä oli näin 14-vuotiaana, ryhmähenkeä hakevana poikana ajoittain vaikeaa, mutta pääosin olin onnellinen. Sen lisäksi meillä oli sinä tammikuuisena päivänä vieraana minun serkkuni, Anton, ja hänen perheensä. He tulivat joka vuosi samaan aikaan joululomalla käymään. Anton oli saman ikäinen kuin minäkin, ja hänenkin perheeseensä kuuluivat vain äiti ja isä. Tiesin kyllä, että Antonilla oli myös sisko, mutta tämä oli nyt 18 ja sen takia muuttanut jo omilleen. Eikä siis näin ollen ollut tällä kertaa saapunut meille. Päivä oli aurinkoinen ja tyyni, lunta oli maassa varmaan parikymmentä senttiä ja pakkasen jäädytti kasvot heti, kun vain erehtyi astumaan ulos. Anton ja minä olimme sisällä syömässä aamupalaa, vaikka kello lähestyikin jo yhtätoista. Me tulimme pääosin hyvin toimeen, sillä vaikka olimme serkuksia ja tiesin että useimmat nuoret eivät olleet hyvää pataa saman ikäisten sukulaistensa kanssa, meidät oli pienestä pitäen kasvatettu olemaan riitelemättä kun tapasimme. Joten niinpä me nytkin mussutimme leipää keittiön pöydän ääressä ja suunnittelimme parhaamme mukaan ohjelmaa päivälle.

"Mä en tiedä susta", Anton totesi. "Mutta sun äitisi ja mun

äiti ehdotti, että me lähdetäisiin sinne teidän mökille. Mä en ole koskaan käynyt siellä, joten ajattelin että voisin vaikka mennäkin." Kurtistin kulmiani. "Mökille tammikuussa?" "Niin. Ne puhui jotain että tarkistetaan, onko kaikki kunnossa talven jäljiltä." Olin hetken aikaa hiljaa. Mökillä oli viime kesänä sattunut aika ikävä episodi (hetkinen, olenko nyt tyly, jos kutsun lemmikin kuolemaa episodiksi?), mutta se on toinen tarina, joten en nyt ala selittämään sitä. Kuitenkin, en tiennyt, olisinko ollenkaan valmis kohtaamaan paikkaa vielä. "Nää", mutisin. "Mun mielestä siellä on kesällä kivempaa. Mutta sä voit kyllä mennä jos haluat." "Sä jäät silloin yksin kotiin. Oletko sä varma ettei sua pelota?" Hymähdin. Tajusin Antonin vitsailevan. "Soitan perään jos pelottaa."

Anton, hänen vanhempansa ja minun vanhempani lähtivät mökkiä kohti tasan kello kolmelta. Katselin ulko-ovemme pienestä, neliön mallisesta ikkunasta, kun perheemme vanha farmariauto poukkoili lumista tietä pitkin. Ei tuntunut oudolta jäädä yksin kotiin. Tai no, tietysti se oli näin viikon vilkkaamman vieraselämän jälkeen hiukan hiljaista, mutta yleisesti ottaen olin tottunut siihen. Niinpä tähän kohti tarinaa ei siis kuulu mitään "huokaisin surullisesti auton perään" tai "nielaisin jännittyneenä tulevasta" -juttuja. Minä vain katselin ulos. Ja katseltuani riittämiin, käännyin ympäri ja menin keittiöön lämmittämään itselleni kaakaota.

Loppupäivä menikin täysin normaalisti. Rennosti, jos nyt maatilan elämää voi sellaiseksi sanoa. Ruokin ja hoidin eläimet, kirjasin ylös päivän tuoton ja miinustin summasta tulevat menetykset. Hain postin ja kolasin jonkinlaisen jalkakäytävän pihalle liikkumista varten. Yksi huono puoli tammikuussa (jos nyt ei lasketa sitä, etten pidä koko talvesta ylipäättänsäkään) on kyllä ehdottomasti se, että päivät ovat tavattoman lyhyitä. Pimeä alkoi saapua kello viiden maissa – yllättävän myöhään vieläpä! – ja minun oli siirryttävä sisätiloihin. Surffailin hetken aikaa netissä ja menin yläkertaan huoneeseeni. Minulta loppui tekeminen, joten

paneuduin hetkeksi maaten, tarkoitukseni miettiä lisää hommaa.

Minun oli täytynyt nukahtaa. Olen aivan varma, että nukahdin, sillä vaikkakaan en huomannut edes sulkeneeni silmiäni, tajusin kohta herääväni. Ensimmäinen asia, jonka nyt herätessäni tajusin, oli, että ulkona oli pilkkopimeää. Vilkaisin kelloa. 15 vaille 9. Olin nukkunut pari tuntia. Seuraavaksi tajusin, että olin herännyt johonkin.

Minulla oli pari sekuntia aikaa miettiä, mihin olin herännyt. Olin yksin kotona, eläimet olivat ulkona ja puhelin äänettömällä. Mihin siis -

Sitten se kuului uudestaan. Se ääni. Se ääni, joka vielä nykyäänkin soi pahimmissa painajaisissani, syvimmissä peloissani, kauheimmissa kauhukuvissani. Joku hakkasi ulko-oveamme. Paniikki syöksähti kehooni ja mieleeni kuin tsunami; olin sadasosasekunnissa täysin hereillä. Olin yksin kotona; kaikki olivat jossain; asuimme kaukana kaikesta; kenenkään ei olisi pitänyt tulla! Kenenkään ei olisi pitänyt olla tulossa, joten kuka ihme se oli, ja miksi ihmeessä se Joku hakkasi ovea kuin raivopäinen!? Olin paniikissa. Kerkesin miettiä muutaman sekunnin, menisinkö katsomaan, kuka se oli. Sitten koputus yltyi jyskytykseksi. Pelkäsin tosissani, että jos en kohta menisi avaamaan, tyyppi, kuka se sitten ikinä olikaan, tulisi ovesta läpi.

Tein ratkaisuni. Pomppasin ylös sängystä ja lähdin juoksemaan portaita pitkin alakertaan. Päästessäni portaiden juurelle, kompastuin melkein omiin jalkoihini, mutta jatkoin matkaa säikähdyksestä huolimatta. Päätin, että jos minun kerran oli kohdattava se Joku, joka ovea jyskytti, niin kohtaisin sen mieluiten mahdollisimman nopeasti. Pari askelta ulko-ovelle. Yksi askel. Sydämeni hakkasi. Tempaisin oven auki ja päästi kylmän talvi-ilman virtaamaan sisälle.

Kohtasin Antonin tutut, pitkät kasvot.

Ensimmäinen asia, jonka Antonista panin merkille, oli ilmiselvä pelokkuus. Serkkupojan ilme oli pelosta järkyttynyt, ja kaikesta päätellen hän oli jonkinasteisessa sokissa. Hän seiso ovella T-paidassa ja farkuissa sekä lenkkareissa, joissa hän oli aamulla lähtenytkin, tosin takin hän oli jättänyt jonnekin. Heti kun avasin oven, hän syöksähti nopeasti eteenpäin ja tarrautui kiinni olkapäihini. "Mike! Mike, luoja kiitos sä olet siinä! Mikä sulla kesti tulla avaamaan, ne melkein sai mut kiinni, Mike, kiitos että tulit!" "Anton, mitä ihmettä – ""No ne melkein sai mut kiinni, voi luoja että mua pelotti, sä tulit just viime tipassa..." Tajusin, että Anton oli kuin olikin sokissa. "Hei rauhoitu, mitä on tapahtunut...?" Tarrasin kiinni serkkuni olkapäistä ja yritin saada pojan pysymään paikoillaan. Huomasin myös, että pojan kasvot olivat verillä ja täynnä ruhjeita. Hetken kuluttua hän kuitenkin pysyi sen verran aloillaan, että sai puhuttua. "Meille tuli riitaa äidin kanssa ja mä karkasin sieltä mökiltä, muistin sen reitin mitä oltiin tultu ja ajattelin kulkea samaa takaisin. Pääsin turvallisesti melkein tänne asti, mutta sit just ku olin tossa teidän pihatien päässä, mun perään lähti..."

Seuraavat tapahtumat tuntuivat epätodellisilta. Näin kuinka Anton pelästyi uudestaan. Hän katsoi taakseen, ja minä katsoin perässä. Hitaasti, hyvin hitaasti, saatoin pimeässä, tuulisessa talviyössä erottaa sen mitä Anton pelkäsi. Pilkkopimeässä, keskellä meidän pihaamme, istui kolme mustaa koiraa. Ne olivat täysin pikimustia, aivan kuin yö, ja ehkä sen takia erottuivat niin huonosti. Niillä oli lyhyt, siisti turkki ja pitkät jalat, sekä punaiset silmät jotka loistivat pimeässä. Ne istuivat hiljaa paikallaan, siistissä rivissä keskellä pihaa, eivätkä tehneet mitään. Istuivat vain. Anton käänsi katseensa hitaasti takaisin minuun. Minäkin katsoin häneen. Kumpikin meistä oli aivan yhtä ymmällään.

Lopulta, kun kävi ilmeiseksi, etteivät koirat aikoneet tehdä muuta kuin istua, väistyin pois oven edestä ja autoin Antonin

sisälle. Talutin pojan keittiöön ja istutin penkille, jonka jälkeen menin laittamaan vedenkeittimen päälle. Sitten istuin itsekin. Syntyi hetken hiljaisuus. Lopulta se oli Anton joka aloitti puhumisen: "Mä huomasin ne koirat siinä vaiheessa, kun olin teidän pihatien päässä. Mä tunsin että mua tarkkailtiin." Nyökkäsin kehotukseksi jatkaa. "Ne ei alun perinkään tehneet mitään muuta kuin seurasi mua, juoksi hiljaa perässä. Mutta mä pelästyin ihan hirveesti." "Mutta mistä sä sitten sait noi kaikki ruhjeet, jos ne ei tehneet pahaa? Ja missä sun takki on?" kysyin. "No kun mä säikähdin niin hirveesti niitä koiria, niin mä lähdin vain juoksemaan hirveän lujaa. Ja kun ei tuolla pimeässä nähnyt niinkään, mihin astuu, niin mä juoksin välillä suoraan päin puita ja pensaita." Anton naurahti kuivasti. "Kuulostaa varmaan koomiselta, mutta..."

Olin hetken mietteissäni. "No ei tuo kyllä mun mielestä ainakaan hauskalta kuulosta", totesin sitten hiljaa. "Mun mielestä ne koirat ei näyttäneet miltään tavallisilta labradorinnoutajilta. Kyllä ne oli jotain muuta. Ei mikään normaali eläin ole niin musta. Ja ne silmät..." Esitin puistatusta. Vedenkeitin vihelsi hiljaa valmistumisen merkiksi. Nousin ylös, astelin keittiöpöydän luokse ja kaadoin meille kummallekin teetä. Sitten käännyin kannoillani ja astelin hiljaa ulko-ovelle. Vilkaisin ikkunasta ulos. Siellä ne koirat edelleen istua tapittivat.

Pari tuntia myöhemmin tilanne oli edelleen sama. Koirat istuivat samassa paikassa kuin mihin olivat jääneetkin, ja minä ja Anton yritimme pysyä valveilla keittiössä. Eivät ne olennot siis edelleenkaan olleet mitään erityisempää huomiota kaivanneet; kyse olikin lähinnä juuri siitä, että pelkäsimme, mitä tapahtuisi, jos nukahtaisimme. Ja niinpä me valvoimme. Joimme teetä ja sen jälkeen kahvia, juttelimme ja yritimme pohtia, mitä koirat oikein olivat. Kellon lähestyessä vääjäämättä kahta, väsymys alkoi kuitenkin painaa. Antonin pää alkoi nuokkua, joten käskin hänen käydä nukkumaan. Itse ajattelin valvoa vahtivuorossa, siltä varalta, että jotain

tapahtuisi. Kuitenkin suunnilleen puolen tunnin kuluttua olin minäkin sikeässä unessa.

Heräsin säpsähtäen. Ensimmäinen asia, jonka tajusin, oli, että ulkona paistoi aurinko. Valo siivilöityi kauniisti sisään ikkunoista, joiden verhoja emme olleet muistaneet sulkea. Anton nukkui edelleen sikeästi. Poika oli ristinyt kätensä puuskaan pöytää vasten ja nojasi päällään niihin. Itse havaitsin pienen, jomottavan säryn selässäni huonossa asennossa nukutun yön jäljiltä. Nousin hitaasti seisomaan ja astelin ulko-ovelle. Koirat olivat poissa. Kävelin takaisin keittiöön ja ravistelin Antonin hereille. Kun hän oli tarpeeksi virkeä tajutakseen, missä oli, aloimme miettiä tapahtunutta. "Outoa kylläkin, ettei meidän nukkuessa tapahtunut mitään. Ajattelin, että koirat pysyisivät paikoillaan vain oikeaan hetkeen asti ja hyökkäisivät sitten", Anton pohti. "Niin mäkin mietin", tunnustin. "Pitäisikö meidän mennä ulos katsomaan, miltä siellä näyttää?" Anton nyökkäsi.

Puimme ulkovaatteet yllemme ja astuimme raikkaaseen talvi-ilmaan. Koirista ei tosiaankaan näkynyt jälkeäkään. Aloimme tutkia paikkaa tarkemmin. Ensimmäinen huomioni oli, ettei lumessa näkynyt ollenkaan jalanjälkiä. Talvinen maisema oli koskematon lukuun ottamatta meidän nyt luomia kengänkuvioita. Eilisyönä oli kyllä tuullut hieman, mutta lunta ei ollut satanut, eli minun järkeni mukaan koirien jättämien jälkien olisi kuulunut olla vielä maassa. "Mutta entä jos yöllä on satanut, kun me nukuttiin?" Anton ehdotti. "Tai jos tuuli yltyi sinä aikana?" "Ei se ole mahdollista", tokaisin. "Mä tunnistaisin kyllä, jos tää lumi olisi uutta. Tää ei ole. Tää on samaa lunta, mikä täällä oli kun te lähditte mökille autolla. Renkaanjäljetkin näkyy vielä. Niin pitäisi näkyä myös koirien jalanjäljet." Olimme hetken hiljaa. Sitten jatkoimme tutkimusta vielä hetken aikaa. Anton löysi repeytyneen takkinsa parinsadan metrin päästä puun oksasta, mutta mikään muu ei viitannut siihen, että mitään koiraepisodia olisi koskaan tapahtunutkaan. Pimeäkoirista ei ollut jäänyt mitään

todisteita.

Suunnilleen tunnin kuluttua heräämisestämme palasivat aikuiset kotiin. Antonin vanhemmat pitivät hänelle kovan puhuttelun karkaamisesta ja sen vaaroista, ja sitten seuraavaksi he jo itkivät onnesta, että poika oli hengissä. Kun pahin hässäkkä oli ohitse, minä ja serkkuni juttelimme hetken aikaa. Tulimme siihen tulokseen, ettei vanhemmille kannattaisi kertoa Pimeäkoirista. He eivät kuitenkaan uskoisi, sillä eiväthän olennot olleet jättäneet mitään todisteita olemassaolostaan. Rikkinäisen takin ja arvet selitimme sillä, että Anton oli tippunut pimeässä ojaan.

Emme nähneet Pimeäkoiria enää koskaan. Serkkuni ja hänen vanhempansa viipyivät meillä tapahtuman jälkeen vielä viikon, ja koko sen ajan minä ja Anton yritimme löytää selitystä olennoille. Emme keksineet mitään järkevää. Silti, olen edelleen aivan sataprosenttisen varma, että unta se ei ollut. Joten mitä sitten?

Alunperin kirjottanut Henni Savolainen